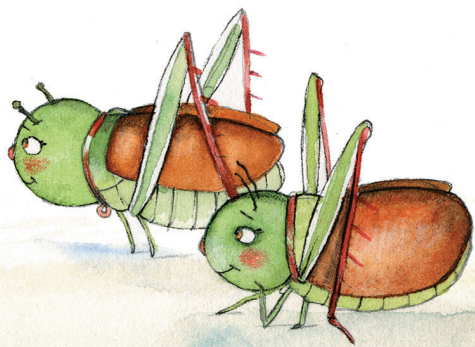

Rosie era o fetiță care avea totul.

Miercurea mergea la dansuri, iar vinerea lua lecții de canto.

Avea doi greieri, pe nume Pic și Poc, o pungă plină cu pufuri de păpădie uscate și o mămică și un tătic pe care îi iubea mai mult decât orice pe lume.

Adevărul este că Rosie se gândea uneori că avea absolut tot ce-și putea dori.

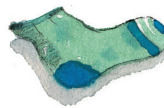

Apoi a sosit Buttercup.

Când a apărut surioara ei mai mică, Rosie a fost încântată. A scris câteva cântecele despre Buttercup, câte unul pentru fiecare zi a săptămânii, și i le-a cântat seara, la culcare.

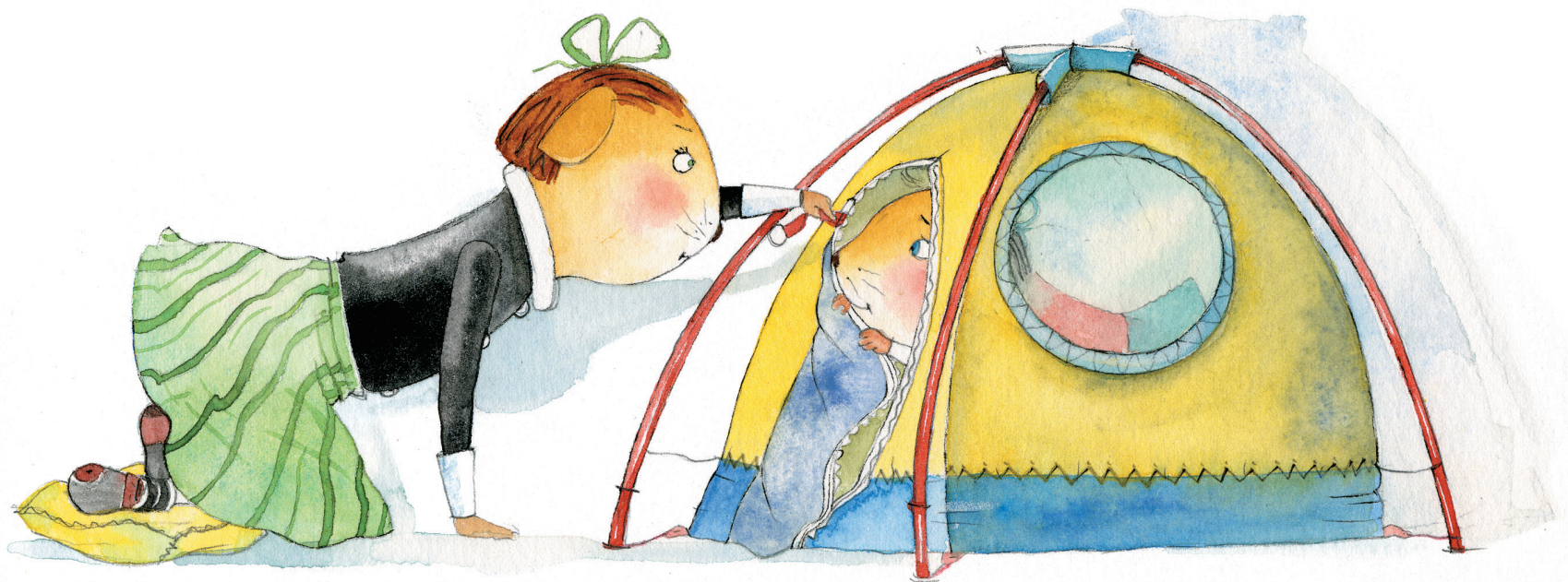

I s-a părut grozav când Buttercup a învățat să-și scoată singură șosețelele, trăgând de ele cât putea de tare. (Jocul cu șosețele a devenit imediat preferatul lor.)

Și cu toate că lui Buttercup încă nu-i reușea un *plié*, Rosie îi dădea voie să participe la toate spectacolele de balet pe care le ținea în curtea casei.

Din păcate, atmosfera nu era mereu la fel de armonioasă între cele două surori.

Uneori, când voia să stea un pic singură, Rosie o pune pe Buttercup în cortul *pentru liniște*.

Sau, când n-o vedea nimeni, Rosie îi lua lui Buttercup ultima bucăică de dovleac ori îi bea ultima gură de lapte din cănuță.

Iar când Buttercup se pune pe niște țipete demne de un spectacol la Operă, Rosie își acoperea urechile și se întreba cu voce tare, tare de tot:

— Mai ții minte ce liniște era *înainte*?